

اربعین

تسلیم باد

آنچه در این شماره می خوانیم:

- ۳.....بیانات مقام معظم رهبری در خصوص اربعین حسینی، چهل روز مجاهدت همراه با تبیین و افشاگری
- ۵.....دیدار سفیر جمهوری اسلامی ایران با نخست وزیر واتیکان
- ۷.....پیاده روی اربعین؛ تجلی دستاوردهای تمدنی شیعه؛ دکتر مرتضی صانعی: استاد حوزه و دانشگاه
- ۹.....سنت راه صلیب مسیح (پیاده روی در مسیحیت)، دکتر آلیچه میچانو، پژوهشگر ایتالیایی
- ۱۲.....پیام سفیر جمهوری اسلامی ایران در واتیکان به مناسبت روز خبرنگار
- ۱۳.....انجمن عیسی (یسوعیان)، دکتر آلیچه میچانو، پژوهشگر ایتالیایی؛ بخش دوم و پایانی
- ۱۷.....نمادهای مسیحی- ۱۳ خورشید
- ۲۰.....حدیث هفته
- ۲۱.....واتیکان در هفته ای که گذشت

جوار | هفته نامه سفارت ج.ا.ا در واتیکان
سال دوم | شماره ۷۹ | ۱۷ مرداد ۱۴۰۴

پیام سفیر
کلیک کنید

جِوَار

هفته نامه سفارت ج.ا.ا. در واتیکان

سال دوم | شماره ۷۹ | جمعه ۱۷ مرداد ۱۴۰۴ 08 August 2025

صاحب امتیاز: سفارت ج.ا.ا. ایران در واتیکان

مدیر مسئول: دکتر محمدحسین مختاری

سر دبیر: حسن نیازی

تهیه شده در: بخش فرهنگی

آدرس: ۵۷, ۰۰۱۹۸ Via Bruxelles

تلفن: +۳۹۰۶۸۵۵۲۴۹۴

پست الکترونیکی: vat.media@mfa.gov.ir

وب سایت: <https://vatican.mfa.gov.ir/portal>

شبکه ایکس: IRANtotheHolySee@IRANinVATICAN

بیانات مقام معظم رهبری در خصوص اربعین حسینی

چهل روز مجاهدت همراه با تبیین و افشاگری

السَّلامُ علی الحسین و علی علیّ بن الحسین و علی
اولاد الحسین و علی اصحاب الحسین الذین بذلوا
مهجهم دون الحسین علیه السَّلام.

در قبال این حرکت گمراه کننده‌ای که از صد طرف به سمت ملت ایران سرازیر است و تأثیرگذاری بر افکار عمومی که یکی از هدفهای بزرگ دشمنان ایران و اسلام و انقلاب اسلامی است و دچار ابهام نگه داشتن افکار و رها کردن اذهان مردم و بخصوص جوانها، «حرکت تبیین» خنثی کننده‌ی این توطئه‌ی دشمن و این حرکت دشمن است.

هر کدام از شما به عنوان یک وظیفه، مثل یک چراغی، مثل یک نوری پیرامون خودتان را روشن کنید. امروز خوشبختانه میدان باز است برای انتشار افکار. این فضای عمومی در کنار مشکلاتی که ممکن است به وجود بیاورد، برکات بزرگی هم دارد؛ میتوانید افکار درست را، افکار صحیح را منتشر کنید، پاسخ به اشکالات را، پاسخ به ابهام‌آفرینی‌ها را در این فضا با استفاده‌ی از این امکان منتشر کنید و میتوانید در این زمینه به معنای واقعی کلمه جهاد کنید. البته اصل قطعی در این باب این است که بایستی از شیوه‌ی اخلاقی در این کار پیروی کرد. از این کاری که بعضی‌ها در فضای مجازی یا در مطبوعات و در مقاله‌ها و اینجا و آنجا انجام میدهند که با دشنام، با تهمت و فریب و دروغ با افکار عمومی مواجه میشوند، باید بشدت اجتناب کرد. بایستی حقایق را با منطق قوی، سخن متین و عقلانیت کامل، همراه با زینت عاطفه و عواطف انسانی، و به کارگیری اخلاق منتشر کرد. امروز همه‌ی ما بایستی در این میدان حرکت بکنیم؛ هر کدام به نحوی و با سهمی که در این راه داریم.

این چهل روزی که از عاشورا تا اربعین اتفاق افتاده، یکی از مقاطع بسیار مهم تاریخ اسلام است. روز عاشورا در اوج اهمیت است و این چهل روزی هم که بین عاشورا و اربعین هست، تالی‌تو روز عاشورا است. اگر روز عاشورا اوج مجاهدت همراه با فداکاری فدا کردن جان، فدا کردن عزیزان، فرزندان و یاران است، این چهل روز، اوج مجاهدت همراه با تبیین، همراه با افشاگری، همراه با توضیح [است]. اگر این چهل روز نمی بود، اگر حرکت عظیم زینب کبری (سلام الله علیها) و جناب ام‌کلثوم و حضرت سجاد (علیه السلام) نمی بود، شاید آن فقره‌ی «لِیَسْتَنْقِذَ عِبَادَكَ مِنَ الْجَهَالَةِ وَ حَیرَةِ الضَّلَالَةِ» (۲) اتفاق نمی‌افتاد. این حرکت عظیم، این صبر فوق‌العاده‌ی خاندان پیغمبر به پیشوایی زینب کبری (سلام الله علیها) و امام سجاد (علیه السلام) بود که توانست حادثه‌ی کربلا را ماندگار کند و به معنای واقعی کلمه این تبیین مکمل آن فداکاری بود. من از این جمله استفاده کنم برای بیان این مطلب که شما جوانان عزیز و دانشجویان عزیز که به معنای واقعی کلمه میوه‌ی دل ملت و امید آینده‌ی این کشورید، به مسئله‌ی «تبیین» اهمیت بدهید. خیلی از حقایق هست که باید تبیین بشود.

السلام عليك يا ابا عبد الله الحبيب الربيعين

راه‌پیمایی اربعین، یکی از مصادیق اَعِدُّوا لَهُمْ
مَا اسْتَطَعْتُمْ مِنْ قُوَّةٍ

یکی از مصادیق قوّت را امروز دنیای اسلام دارد مشاهده می‌کند و آن، راه‌پیمایی اربعین است؛ و اَعِدُّوا لَهُمْ مَا اسْتَطَعْتُمْ مِنْ قُوَّةٍ. راه‌پیمایی اربعین قوّت اسلام است، قوّت حقیقت است، قوّت جبهه‌ی مقاومت اسلامی است که این جور اجتماع عظیم میلیونی راه می‌افتند به سمت کربلا، به سمت حسین، به سمت قلّه و اوج افتخار فداکاری و شهادت که همه‌ی آزادگان عالم باید از او درس بگیرند. از روز اوّل هم که اربعینی به وجود آمد، اهمّیت اوّلین اربعین به همین اندازه بود. اهمّیت اربعین اوّل این بود که رسانه‌ی پُر قدرت عاشورا است. از روز عاشورا تا روز اربعین بنا بر یک روایت روزی است که اهل بیت برگشتند به کربلا این چهل روز، چهل روز فرمانروایی منطق حق در میان دنیای ظلمانی حاکمیت بنی‌امیه و سفیانی‌ها بود. رسانه‌ی حقیقی [یعنی] فریاد زینب کبری، فریاد حضرت سجّاد؛ در کجا؟

در کوفه، در شام، در آنجایی که ظلمات محض بود؛ اینها بزرگ‌ترین رسانه بود. همینها بود که عاشورا را نگه داشت، همینها بود که عاشورا را به امروز رساند. تاریخ و ریشه‌ی این روز اربعین و ماجرای اربعین این است. آن روز اهل بیت (علیهم السّلام) طوفانی به پا کردند با این حرکت چهل‌روزه؛ یک طوفان به پا شد در آن اختناق عجیب. در آن روزگار، اختناق این قدر است که دور و بر امام حسین، فرزند پیغمبر، نوه‌ی پیغمبر، جگرگوشه‌ی زهرای اطهر، ۷۲ نفر بیشتر باقی نمی‌مانند. در یک چنین روزگاری، ماجرای توأبین را در کوفه به وجود آورد، مدینه را منقلب کرد، شام را منقلب کرد، به طوری که رژیم سفیانی برفتاد؛ این حرکت عظیم اربعینی زینب کبری و اهل بیت (علیهم السّلام) بود.

بیانات در مراسم دانش‌آموختگه دانشجویان

دانشگاه امام حسین (ع)

۱۳۹۸/۷/۲۱

و امروز ما شاهد توسعه و گسترش همکاریهای فیما بین در زمینه های مختلف علمی، دینی و دانشگاهی هستیم. دکتر مختاری ضمن تشکر از مواضع مثبت جناب پاپ لئون چهاردهم در خصوص تحولات غزه و گرسنگی عامدانه مردم فلسطین اظهار داشت: دو طرف در موضوعات مختلف و تحولات منطقه ای و بین المللی از جمله بحث غزه و تجاوز اسرائیل و نیز فعالیت صلح آمیز هسته ای ایران مواضع مشترکی دارند و همواره بر صلح و ثبات در منطقه و خلع سلاح هسته ای و خاورمیانه عاری از سلاح های هسته ای تأکید کرده ایم. ضمن اینکه تولید و نگهداری سلاحهای کشتار جمعی را خلاف دین و حرام می دانیم و این یک فتوای دینی است که رهبر معظم انقلاب اسلامی ایران همواره آنرا اعلام کرده و بر آن تأکید دارند.

ایشان وجود گفتگو و نشست های بین الادیانی اسلام و مسیحیت را یکی از انواع زمینه های همکاری جهت روستا سازی و آشنایی پیروان ادیان دانسته و تأکید نمود معتقدیم این نشست ها باعث رفع بسیاری از سوء تفاهات و حل مشکلات پیروان ادیان بویژه مسلمانان و مسیحیان می گردد.

دیدار سفیر جمهوری اسلامی ایران

با نخست وزیر واتیکان

محمد حسین مختاری سفیر جمهوری اسلامی ایران در واتیکان روز پنجشنبه ۱۶ مرداد ماه ۱۴۰۴ با کاردینال پیترو پارولین، نخست وزیر واتیکان دیدار و گفتگو کرد.

در این دیدار توسعه همکاریها و روابط فیما بین مقدس و جمهوری اسلامی ایران بویژه در حوزه های دینی، فرهنگی و بین الادیانی مورد تأکید قرار گرفت. سفیر کشورمان ضمن دعوت از نخست وزیر واتیکان جهت سفری رسمی به ایران به مناسبت بزرگداشت هفتادمین سالگرد تأسیس روابط دیپلماتیک فیما بین ایران و واتیکان افزود: ایران و واتیکان به عنوان دو نظام دینی از دیر باز روابط بسیار خوبی با یکدیگر داشته اند و همچنانکه می دانید هفتاد سال روابط رسمی در حوزه دیپلماتیک می باشد.

در صورتی که ما از حدود هشتصد سال گذشته روابط داشته ایم و اسناد و مدارکی که در منابع کتابخانه واتیکان نیز وجود دارد حاکی از وجود نامه ها و مکاتباتی است که رهبران و علمای دینی وقت در گذشته با پاپ های زمان خود داشته اند.

«امروز بیش از هر زمان دیگری، بشریت فریاد صلح سر می‌دهد؛ فریادی که خواهان مسئولیت‌پذیری و خرد است و نباید زیر غرش سلاح‌ها و شعارهای تحریک‌آمیز خاموش شود. هر عضو جامعه بین‌المللی مسئولیت اخلاقی دارد که جلوی فاجعه‌ی جنگ را بگیرد، پیش از آن‌که خیلی دیر شود.»

«جنگ مشکلات را حل نمی‌کند، بلکه آن‌ها را عمیق‌تر و زخم برانگیزتر می‌سازد زخم‌هایی که نسل‌ها برای التیام آن زمان می‌خواهند. هیچ پیروزی نظامی نمی‌تواند درد مادران، ترس کودکان و آینده ربوده‌شده را جبران کند.» «دیپلماسی باید سلاح‌ها را خاموش کند! کشورها باید آینده خود را با اقدامات صلح‌جویانه بسازند، نه با خشونت و درگیری‌های خونین.»

پارولین گفت: در موضوع هسته‌ای حمایت خود را از فعالیتهای صلح‌آمیز هسته‌ای برای همه اعلام کردیم و ساخت، تولید و نگهداری سلاح‌های هسته‌ای را امری غیر اخلاقی و ضد دینی می‌دانیم همانطور که شما به عنوان مسلمان در فتوای رهبر دینی تان به این موضوع اشاره کردید و آنرا حرام می‌دانید.

واتیکان از همکاری و گفتگوهای بین‌الادیانی فیما بین استقبال می‌کند و همواره در راستای ایجاد صلح و ثبات در همه جای جهان حمایت کرده ایم. وی در پایان همدردی خود را با دولت و ملت ایران بویژه خانواده شهدای جنگ تحمیلی دوازده روزه رژیم صهیونیستی ابراز نمود و برای سلامتی مجروحین این جنگ آروزی بهبودی و سلامتی نمود.

کاردینال پارولین نخست وزیر واتیکان نیز ضمن تأکید بر صلح و همبستگی جهانی اظهار داشت: در موضوع غزه و فلسطین ما همواره بر گفتگو و آتش بس بین طرفین تأکید نموده و معتقدیم بایستی کمک‌های بشر دوستانه بدون مانع در اختیار مردم غزه قرار گیرد و مذاکرات برای آزادی گروگانها انجام شود.

نخست وزیر ضمن یادآوری سخنان پاپ لئون چهاردهم که گفته بود: «خبرهای نگران‌کننده‌ای از خاورمیانه به گوش می‌رسد، به‌ویژه از ایران. در این سناریوی تراژیک که شامل اسرائیل و فلسطین نیز هست، رنج‌های روزمره مردم به‌ویژه در غزه ممکن است به فراموشی سپرده شود، در حالی که نیاز به کمک‌های بشردوستانه هر روز فوری‌تر می‌شود.»

پیاده روی اربعین: تجلی دستاوردهای تمدنی شیعه

دکتر مرتضی صانعی: استاد حوزه و دانشگاه

اربعین می‌تواند موجب تحولات فرهنگی عمیق در امت اسلامی بر پایه ظلم‌ستیزی، حقیقت‌طلبی و عدالت‌خواهی شود. این تجمع عظیم، یک حافظه جمعی مشترک ایجاد می‌کند که هویت امت واحد را شکل می‌دهد و زمینه مطالبه‌گری اجتماعی در جوامع اسلامی را فراهم می‌آورد.

اربعین از هویت شیعی فردی فراتر رفته و هویت کل امت اسلامی را به سمت وحدت و مقاومت در برابر ظلم سوق می‌دهد که به‌عنوان گفتمان تأثیرگذار تمدنی عمل می‌کند.

در بُعد اجتماعی، راهپیمایی اربعین نقش مهمی در تقویت سرمایه اجتماعی امت اسلامی دارد. این گردهمایی بزرگ اخلاق اجتماعی، محبت و همدلی را میان مسلمانان گسترش می‌دهد، و موجب ایجاد وفاق، همبستگی و نزدیکی دل‌ها به یکدیگر شده و فضای تعاون و همکاری را میان اقلیت‌ها و کشورهای مختلف مسلمان تقویت می‌کند.

حضور میلیونی، موجب شکل‌گیری رفتارهای نوین جمعی و افزایش روحیه مقاومت اجتماعی در مقابل توطئه‌ها و فشارهای خارجی می‌شود که به ثبات اجتماعی و احیای فرهنگ مقاومت کمک می‌کند.

اربعین در تاریخ تشیع، جایگاه خاصی دارد و از همان سده‌های اولیه، مورد توجه شیعیان قرار گرفته است. اهمیت این روز در آن است که نهضت عاشورا جای خود را در تاریخ باز یافت و یاد شهادت سیدالشهدا و یارانش برای همیشه زنده ماند. بسیاری از مورخان و پژوهشگران، با استناد به منابع تاریخی، این واقعه را نقطه عطف در هویت‌یابی فرهنگ شیعه دانسته و بر نقش بی‌بدیل اربعین در مقابله با استبداد و تحریف تاریخی تأکید کرده‌اند.

اربعین حسینی، به‌عنوان یکی از بزرگ‌ترین گردهمایی‌های دینی جهان اسلام، در سطح تمدنی دارای ابعاد گسترده و چندگانه است که به طور ویژه در بیانات مقام معظم رهبری و پژوهش‌های علمی مورد واکاوی قرار گرفته است. این دستاوردهای تمدنی را می‌توان در چهار بُعد مهم فرهنگی، اجتماعی، سیاسی و اقتصادی بررسی کرد.

در بُعد فرهنگی، اربعین شکل جدیدی از معنویت ارائه می‌کند که علاوه بر ابعاد فردی، معنویت اجتماعی را در قالب رفتار جمعی به نمایش می‌گذارد؛ هم زائران و هم خادمان در این اجتماع عظیم نقش‌آفرینی معنوی دارند.

این نوع معنویت جمعی، تراکم معنوی بسیار بالا و تأثیر فرهنگی گسترده‌ای دارد که در هنر، رسانه و ادبیات مقاومت جهان اسلام تجلی‌یافته است.

این رونق اقتصادی موجب پایداری و توسعه اجتماعی می‌شود که بخشی از ابعاد تمدنی اربعین را شکل می‌دهد.

در یک جمع‌بندی کلی می‌توان اشاره کرد که دستاوردهای تمدنی اربعین، مجموعه‌ای از تحولات عمیق فرهنگی، اجتماعی، سیاسی و اقتصادی است که در تداوم فرهنگ عاشورا و ایستادگی در برابر ظلم، بستر شکل‌گیری تمدن نوین اسلامی را فراهم می‌آورد. این واقعیت، اربعین را به پایگاهی برای تولید گفتمان‌های تمدنی و طراحی یک هویت واحد و غنی اسلامی تبدیل کرده است که از طرفی موجب رشد معنویت جمعی و از سوی دیگر تقویت همبستگی و مقاومت در ملت‌های اسلامی می‌شود.

در بُعد سیاسی، اربعین به‌عنوان یک نمایش قدرت نرم و مانوری از عظمت و اقتدار اسلام و امت اسلامی شناخته می‌شود که به مقابله با اسلام‌هراسی و تحریف چهره تشیع کمک می‌کند. این رویداد بزرگ، نقش وحدت‌آفرینی میان مذاهب اسلامی با ایجاد زبان مشترک عبادی و گفتمان مقاومت معنوی را دارد که ارزش‌های سیاسی تمدنی راهپیمایی اربعین را به شکل برجسته‌ای نشان می‌دهد. همچنین، اربعین زمینه‌ساز تقویت جبهه مقاومت اسلامی و ایجاد همگرایی سیاسی میان جریان‌های انقلابی در جهان اسلام است.

در بُعد اقتصادی راهپیمایی اربعین موجب رونق اقتصاد محلی می‌شود، و علاوه بر تأمین نیازهای زائران، فرصت‌های اشتغال و سرمایه‌گذاری فرهنگی و گردشگری برای کشورهای میزبان به وجود می‌آید.

نخا اهل عالم، با سینه‌ها

سنت راه صلیب مسیح (پیاده روی در مسیحیت)

دکتر آلیچه میجانو، پژوهشگر ایتالیایی

بر اساس نوشته‌های سنت جروم، تردیدی نیست که نخستین مسیحیان و پس از آن زائران بسیاری به زیارت «راه درد» می‌رفتند که مسیح در اورشلیم پیمود؛ با این حال، پس از جنگ‌های صلیبی بود که این مسیر به شکل جهانی شناخته و زیارت شد.

در قرون وسطی، ناتوانی بسیاری از مؤمنان در سفر به سرزمین مقدس موجب شد که «راه‌های نمادین»ی در اروپا ساخته شوند، اغلب در درون یا اطراف کلیساها، با ایستگاه‌هایی که رویدادهای خاصی از رنج‌های مسیح را نمایش می‌دادند. مؤمنان در آن دوران به سنتی روی آوردند که با پیمودن مسیری معین، در برابر بازنمایی‌هایی (مانند نمازخانه، محراب، مجسمه، نقاشی) از رخدادهای مسیر عیسی در اورشلیم مکث می‌کردند و دعا می‌خواندند.

این سنت را آلوارو، یک راهب دومینیکن مقدس که در سال ۱۴۲۰ درگذشت، پس از بازگشت از سرزمین مقدس به اسپانیا برد. او برخی از صحنه‌ها را در صومعه سنت دومینیک در کوردوبا بازسازی کرد. پس از او، فرقه فرانسیسکن‌ها که از سال ۱۳۴۲ نگهبان سرزمین مقدس بودند و اغلب به همراه زائران راه جلجتا را می‌پیمودند، این بازنمایی‌ها (که ایستگاه نامیده می‌شدند) را به اروپا بردند و گسترش دادند.

جمعه پیش از عید پاک مسیحی:

راه صلیب یا Via Crucis، آیینی مذهبی در سنت مسیحیت است که مسیر نمادینی را بازآفرینی می‌کند که مسیح از لحظه‌ی محکوم شدن به مرگ تا دفن شدن پیمود. این آیین که ریشه‌ای عمیق در سنت کاتولیک دارد، می‌توان آن را به مثابه یک آیین دینی تحلیل کرد که عناصر روایی، نیایشی و نمایشی را در هم می‌آمیزد. راه صلیب، مسیر مسیح به سوی مصلوب شدن را، از لحظه محکومیت تا دفن شدن، گرامی می‌دارد. این مراسم شامل بازنمایی چهارده ایستگاه است که هر یک رویدادی از رنج‌های مسیح (Passione di Gesù) را به تصویر می‌کشند. اجرای این مراسم معمولاً در دوره چهل روزه‌ی روزه‌داری پیش از عید پاک (کوارزما)، و به‌ویژه در شب جمعه نیک (جمعه پیش از عید رستاخیز) انجام می‌شود.

در اصل، این آیین مسیر مسیح را از محل دادگاه پیلطس، جایی که به مرگ محکوم شد، تا تپه‌ی جلجتا، جایی که به صلیب کشیده شد، بازسازی می‌کند.

ایستگاه‌های ۳، ۴، ۶، ۷ و ۹ در انجیل نیامده‌اند، اما از سنت‌های کهن برگرفته شده‌اند (ایستگاه ششم تنها از پایان قرن پانزدهم رایج شده است). حق برپایی راه صلیب در انحصار فرقه فرانسیسکن است. این آیین با بسیاری از امتیازات مذهبی (بخشش گناهان ایندولجنزا) غنی شد، ولی بسیاری از اسناد مربوط به آن از میان رفته‌اند. پاپ کلمنت دوازدهم برای جلوگیری از زیاده‌روی و سوءاستفاده، شمارش این امتیازات را ممنوع کرد و سرانجام پاپ پیوس یازدهم در سال ۱۹۳۱ آن‌ها را به صورت رسمی تثبیت نمود.

برای مؤمنان کاتولیک، راه صلیب عملی تأملی بر رنج و فداکاری عیسی است که به مثابه قربانی نجات بخش برای بشریت تلقی می‌شود. این آیین همچنین تمرینی برای همذات پنداری روحی است که تلاش دارد احساسات و معانی روز جمعه نیک را در درون مؤمن زنده کند. از نظر الاهیاتی، این مراسم نشان‌دهنده‌ی محوریت صلیب در آموزه نجات در مسیحیت (سوتریولوژی) است.

گسترش این آیین به کوشش پرشور سن لئوناردو دا پورتو مائوریتزیو، یکی از راهبان فرانسیسکن، نیز بازمی‌گردد که در نقاط مختلف ایتالیا ۵۷۲ راه صلیب برپا کرد، از جمله در کولوسئوم رم در سال ۱۷۵۰. نام، تعداد و ترتیب ایستگاه‌ها همیشه یکسان نبوده‌اند؛ تنها در پایان قرن هفدهم (یا حتی پس از آن) به شکل امروزی تثبیت شدند. هر ایستگاه با خواندن متن، دعا و تأمل همراه است. در برخی نسخه‌های امروزی، ایستگاه پانزدهم نیز افزوده شده که به رستاخیز می‌پردازد تا تکمیل روایت مسیحی را نشان دهد. امروزه، چه در «راه درد» اورشلیم و چه در سایر اماکن مهم ایمان کاتولیکی، راه صلیب دارای چهارده ایستگاه است که به ترتیب زیر قرار دارند:

۱. عیسی به مرگ محکوم می‌شود؛
۲. صلیب را بر دوش می‌گیرد (هر دو ایستگاه در کاخ پیلطس در اورشلیم قرار دارند)؛
۳. نخستین بار زیر بار صلیب می‌افتد (۲۰۰ متر دورتر از کاخ پیلطس)؛
۴. با مادرش ملاقات می‌کند (حدود ۴۰ متر جلوتر)؛
۵. مردی به نام شمعون قیروانی به او کمک می‌کند (۳۰ متر دیگر جلوتر)؛
۶. ورونیکا صورت او را پاک می‌کند (۵۰ متر جلوتر)؛
۷. دومین بار زمین می‌افتد (۶۰ متر دیگر، در خروجی دروازه قضاات)؛
۸. زنان مؤمن را تسلا می‌دهد (۳۵ متر دیگر)؛
۹. سومین بار زمین می‌افتد (کمی جلوتر از ایستگاه هشتم)؛
۱۰. جامه‌هایش را از او می‌گیرند؛
۱۱. به صلیب کشیده می‌شود (۴ تا ۶ متر درون صحن کلیسای مقبره مقدس)؛
۱۲. جان می‌سپارد (۴ متر دیگر جلوتر)؛
۱۳. از صلیب پایین آورده می‌شود (میان دو ایستگاه پیشین)؛
۱۴. دفن می‌شود (در مرکز کلیسا).

راه صلیب پاپ در کولوسئوم رم:

هر سال در شامگاه جمعه نیک (جمعه پیش از یکشنبه عید پاک مسیحی)، کولوسئوم با مشعل‌ها و نیایش‌ها روشن می‌شود تا یکی از باشکوه‌ترین آیین‌های مسیحیت، یعنی راه صلیب به ریاست پاپ، برگزار شود. این آیین، پیونددهنده نیایش، حافظه تاریخی و پیامی برای صلح جهانی است.

راه صلیب که شامل چهارده ایستگاه از رنج‌های مسیح است، در کولوسئوم ریشه‌ای دارد که به سال ۱۷۵۰ بازمی‌گردد؛ زمانی که پاپ بندیکت چهاردهم تصمیم گرفت این آملی‌تاتر نمادین روم را به یاد شهدای مسیحی پیوند دهد. پس از دهه‌ها فراموشی، این آیین در سال ۱۹۶۴ توسط پاپ پل ششم در این مکان منحصربه‌فرد از نو برقرار شد. هر سال ساعت ۲۱:۱۵، پاپ مراسم را از پایین کولوسئوم آغاز کرده و تا تپه پالاتینو هدایت می‌کند. تأملات در این مراسم از سوی افراد گوناگون روحانیون، خانواده‌ها، جوانان، قربانیان جنگ بیان می‌شود و دیدگاه‌های تازه‌ای بر رنج و امید ارائه می‌دهند.

صلیب، نماد اصلی این آیین، به نوبت توسط مؤمنانی از سراسر جهان مهاجران، پناهندگان، بیماران، آزاردیدگان - حمل می‌شود، به‌نشانه همبستگی با همه رنج‌کشیدگان. انتخاب کولوسئوم بی‌دلیل نیست. گرچه محل مصلوب شدن نبوده، ولی نماد خون شهیدان است و به یاد همه قربانیان بی‌عدالتی بدل شده است. در پایان آیین، پاپ سخنانی ایراد می‌کند که در آن‌ها تأملات روحی با فراخوانی به صلح، همبستگی و دفاع از کرامت انسانی درهم می‌آمیزد. این مراسم از راه پخش تلویزیونی و اینترنتی، توسط میلیون‌ها مؤمن در سراسر جهان دنبال می‌شود. در دنیایی که با جنگ‌ها و بحران‌ها مواجه است، این آیین همچنان زبانی جهانی برای بیان عشق و رستگاری مسیحی دارد؛ همان پیام صلیب.

حتی در بیرون از بستر ایمان، راه صلیب می‌تواند به‌عنوان آیینی برای حافظه جمعی (حفظ رویدادی بنیان‌گذار در سنت مسیحی)، مسیری نمادین (نمایانگر رنج، مقاومت و امید به‌عنوان ارزش‌هایی جهانی) و نمایشی جمعی (تقویت هویت گروه از راه تجربه‌ای مشترک) تفسیر شود.

راه صلیب در سراسر جهان گسترش یافته و در فرهنگ‌های مختلف، با تغییر در فرم و شیوه اجرا، بازآفرینی شده است. در برخی کشورهای آمریکای لاتین، این مراسم به‌صورت نمایش‌های بزرگ و دسته‌روی‌های باشکوه اجرا می‌شود. در آسیا، به‌ویژه فیلیپین، اجراهایی وجود دارد که عناصر توبه بدنی را نیز در برمی‌گیرد. این گوناگونی‌ها نشان می‌دهند که آیین راه صلیب می‌تواند خود را با زمینه‌های فرهنگی و اجتماعی مختلف وفق دهد، در حالی که ساختار روایی اصلی خود را حفظ می‌کند.

گرچه راه صلیب یک آیین کاملاً مسیحی است، ویژگی‌هایی دارد که آن را برای افراد غیرمسیحی نیز قابل درک می‌سازد. با ترکیب روایت، نماد و عمل آیینی، بازنمایی فشرده‌ای از رنج و امید عرضه می‌کند؛ مضامینی که در ذات انسانی جای دارند. برای کسانی که به سنت کاتولیکی تعلق ندارند، راه صلیب می‌تواند به‌مثابه نمایش مذهبی‌ای تلقی شود که داستانی جهانی از بی‌عدالتی، رنج و شفقت را روایت می‌کند و آیینی است که مؤمنان را در مسیر احساسی و تأمل‌برانگیز همراهی می‌کند.

پیام سفیر جمهوری اسلامی ایران در واتیکان به مناسبت روز خبرنگار

بسم الله الرحمن الرحيم

خبرنگاران گرامی؛ سلام علیکم،

در روزی که به نام شما، پیام آوران حقیقت و آگاهی، نام گذاری شده است، از صمیم قلب درود می فرستم.

خداوند در قرآن کریم، در سوره مبارکه «قلم»، با سوگندی پرشکوه به قلم و آنچه می نویسد، عظمت این ابزار آگاهی و روشنگری را یاد آور شده است. این سوگند، نشان دهنده جایگاه والای قلم، اندیشه و انتقال حقیقت در نظام هستی است. قلم، هنگامی که در خدمت حقیقت، عدالت و روشنگری باشد، امانتی الهی و مسئولیتی بزرگ بر دوش اهالی رسانه قرار می دهد.

در روزگار ما، که رسانه ها و فضای مجازی بستری گسترده برای انتقال پیام فراهم کرده اند، نقش اخلاق و معنویت در تولید و انتشار محتوا بیش از پیش اهمیت یافته است. شما، چه به عنوان خبرنگار، نویسنده، تحلیل گر یا حتی کاربری در فضای مجازی، نه تنها ناقل خبر، بلکه تأثیر گذار بر اندیشه، فرهنگ و احساسات مخاطبان هستید و اسلام همواره بر صداقت در گفتار و دقت در نقل تأکید داشته است.

پیامبر اکرم (ص) فرمودند: «برای دروغ گو بودن کسی همین بس که هر چه می شنود باز گو کند.» این سخن، یاد آوری است که در دنیای پر شتاب رسانه ها، به ویژه شبکه های اجتماعی، دقت و مسئولیت در انتقال اطلاعات اهمیتی حیاتی دارد.

قلم و رسانه می تواند ابزاری برای اصلاح یا تخریب باشند. رسانه ای که از حقیقت فاصله بگیرد و به جای روشنگری، به شایعه پراکنی یا تحریک احساسات پردازد، امانت الهی را پاس نداشته است. هر کلمه، تصویر یا تحلیل شما، باری از مسئولیت دارد و در پیشگاه خداوند مورد توجه قرار می گیرد.

اهالی رسانه، پاسداران آگاهی، حقیقت و فضیلت اند. فضای مجازی، با همه فرصت هایش، اگر با اخلاق و آگاهی همراه نباشد، ممکن است به بستری برای گمراهی تبدیل شود.

از جایگاه نمایندگی جمهوری اسلامی ایران در واتیکان، فرصت را غنیمت می شمارم تا از تلاش های بی وقفه شما در ثبت رویدادها، تحلیل ها و انتقال پیام های انسانی و اسلامی صمیمانه قدردانی کنم.

شما با تعهد به صداقت و امانت داری، نه تنها روایتگر تاریخ امروز هستید، بلکه راهنمای نسل های آینده اید.

با آرزوی توفیق، سلامت و سربلندی برای شما، امیدوارم قلمتان همواره در مسیر عدالت، صلح و کرامت انسانی بدرخشد.

محمد حسین مختاری

سفیر جمهوری اسلامی ایران در واتیکان

انجمن عیسی (یسوعیان)

دکتر آلیچه میچانو، پژوهشگر ایتالیایی؛ بخش دوم و پایانی

آنان نذر کردند که در فقر و عفت داوطلبانه به خدمت خداوند بپردازند و برای موعظه‌ی انجیل به سرزمین مقدس سفر کنند؛ و چنانچه این سفر ممکن نبود، خود را در اختیار پاپ قرار دهند.

در سال ۱۵۳۵، سه نفر دیگر به گروه پیوستند: کلودیو جایو، پاسکازو بروئه (هر دو کشیش) و جووانی کودوریو. این گروه در ۸ ژانویه ۱۵۳۷ به زیارت ونیز رفتند، جایی که ایگناتیو پیش‌تر در پایان سال ۱۵۳۵ به آنجا رفته بود. سپس همگی به رم رفتند تا اجازه سفر به اورشلیم و نیز دریافت مقام کشیشی را از پاپ درخواست کنند. پاپ پل سوم با درخواست آن‌ها موافقت کرد و آنان به ونیز بازگشتند. در ۲۴ ژوئن ۱۵۳۷، ایگناتیو و دیگر اعضای گروه که هنوز کشیش نشده بودند - به جز سالمرونه جوان - به دست اسقف نگوسانتی مراسم کشیشی را دریافت کرده و در همان حال نذر رسمی فقر را ادا کردند.

با آغاز جنگ میان ونیزی‌ها و ترک‌ها، امید سفر به فلسطین از میان رفت. گروه یسوعی در شهرهای دانشگاهی ایتالیا به تبلیغ پرداختند و سپس همگی به رم بازگشتند تا خود را در خدمت پاپ قرار دهند.

انجمن یسوعیان فرقه‌ای مذهبی از روحانیون منظم، که در سده‌ی شانزدهم میلادی به دست سن اینیاتزیو دی لویولا (برای آشنایی با زندگی این قدیس، به مقاله‌ی مربوط به او در شماره‌ی ۷۸ همین هفته‌نامه مراجعه کنید) بنیان گذاشته شد. اعضای آن، از نام عیسی، معمولاً با نام "یسوعیان" شناخته می‌شوند. عنوان "انجمن" برگرفته از نظم و انضباطی نظامی است که بنیان‌گذار با نبوغ خود بر این فرقه تحمیل کرد. از دیدگاه حقوق کلیسایی، انجمن عیسی مؤسسه‌ای مذهبی مردانه و وابسته به مقام پاپی است. هر یک از اعضا، خواه کشیش و خواه برادر روحانی، موظف به رعایت سه نذر فقر، عفت و اطاعت هستند.

تاریخ این فرقه به دو دوره تقسیم می‌شود: دوره نخست (۱۵۴۰ تا ۱۷۷۳) که از پیدایش آن تا لغو رسمی توسط پاپ کلمنت چهاردهم را دربرمی‌گیرد؛ و دوره دوم، از زمان بازگرداندن آن به دستور پاپ پیوس هفتم در سال ۱۸۱۴ تا امروز ادامه دارد. سرآغاز انجمن به سال ۱۵۳۴ بازمی‌گردد؛ زمانی که ایگناتیو لویولا به همراه شش همدرس جوان خود (پی‌یرو فابرو تنها کشیش گروه، فرانچسکو ساوریو، جاکومو لاینز، آلفونسو سالمرونه، سیمونه رودریگز و نیکولو بوبادیا) در پاریس پایه‌های این انجمن را بنا نهادند.

گسترش این فرقه سریع و تأثیرگذاری آن در کشورهای مختلف بسیار چشمگیر بود؛ دلیل عمده‌ی آن، تمرین‌های روحانی تدوین‌شده توسط سنت ایگناتیو بود. هنگام مرگ ایگناتیو (۱۵۵۶)، فرقه‌ی یسوعیان بیش از هزار عضو داشت، با حدود صد مرکز از جمله کالج‌ها و خانه‌هایی که در دوازده استان پراکنده بودند: ایتالیا، سیسیل، آلمان، فرانسه، آراگون و کاستیا، اندلس، پرتغال، برزیل، حبشه و هند. در این زمان، فرانچسکو ساوریو مسیحیت را به ژاپن برده بود و دیگر یسوعیان به جزایر ناشناخته‌ی اقیانوس هند، سرزمین هند، برزیل و حبشه نفوذ کرده بودند.

در رم، ایگناتیو به فعالیت‌های دینی و اجتماعی متعددی پرداخت؛ از جمله تأسیس کالج رومانو در سال ۱۵۵۱ و مشارکت در تأسیس کالج آلمانی در سال ۱۵۵۲. پس از مرگ ایگناتیو، جاکومو لاینز (۱۵۵۶-۱۵۶۵) نخست به عنوان نایب و سپس به عنوان رئیس کل انتخاب شد. او کار ایگناتیو را ادامه داد، آموزش را گسترش داد و در سال ۱۵۵۸ قوانین انجمن را اعلام کرد.

دوران سرکوب و احیای فرقه:

در زمان ریاست هفدهمین رئیس کل، لورنزو ریچی (۱۷۵۸-۱۷۷۳)، یسوعیان با شدیدترین آزار تاریخ خود مواجه شدند. آنان به ترتیب از پرتغال (۱۷۵۹)، فرانسه (۱۷۶۲)، اسپانیا (۱۷۶۷)، پادشاهی دو سیسیل و مالت (۱۷۶۸) و دوک‌نشین پارما (۱۷۶۹) اخراج شدند. سرانجام پاپ کلمنت چهاردهم در ۲۱ ژوئیه ۱۷۷۳ حکم به انحلال کامل انجمن داد.

روزها در کلیساها موعظه می‌کردند و شب‌ها در کلبه‌ای روستایی گرد می‌آمدند تا بعدها به خانه‌ای بزرگ‌تر نقل مکان کنند. سرانجام تصمیم گرفتند مؤسسه‌ی نوپای خود را به شکل رسمی پایه‌گذاری کنند. ایگناتیو خلاصه‌ای از اساس‌نامه را تهیه کرد و آن را به دست کاردینال کونتارینی به پاپ پل سوم ارائه داد. این اساس‌نامه در سال ۱۵۳۹ در تیولی تأیید شفاهی شد و با صدور فرمان پاپی «Regimini militantis Ecclesiae» در ۲۷ سپتامبر ۱۵۴۰ رسمیت قانونی یافت. از آن لحظه، انجمن عیسی به عنوان فرقه‌ای مذهبی، موجودیت حقوقی پیدا کرد.

ایگناتیو (۱۵۴۱-۱۵۵۶) نخستین رئیس کل انجمن بود. او میان سال‌های ۱۵۴۷ تا ۱۵۵۰، قوانین اساسی فرقه را به زبان کاستیلایی نگاشت؛ این قوانین بعدها توسط منشی‌اش پولانکو به لاتین ترجمه شده و در نخستین کنگره‌ی عمومی (۱۵۵۸) منتشر گردید. این قوانین، به همراه اسناد دیگر (سخنان بنیان‌گذار، فرمان‌های پاپی، آزمون عمومی، مصوبات مجامع عمومی، دستورالعمل‌ها و مقررات رؤسای کل) مجموعه کامل قوانین فرقه را تشکیل می‌دهند.

در آن زمان، انجمن شامل ۴۹ استان در قالب ۶ ناحیه اصلی بود، با ۶۱ مرکز پذیرش، ۶۶۹ کالج، ۲۴ خانه رسمی، ۳۴۰ محل اقامت، ۱۷۱ حوزه‌ی علمیه، ۱۵۴۲ کلیسا، ۲۷۱ مأموریت و حدود ۲۴۰,۰۰۰ عضو روحانی که بسیاری از آن‌ها اشخاص برجسته‌ای بودند. لورنزو ریچی در قلعه سنت آنجلو زندانی شد و در سال ۱۷۷۵ درگذشت؛ او تا پایان عمر، با سندی رسمی، بی‌گناهی انجمن را اعلام کرد.

اعضای پراکنده‌ی انجمن در جاهای مختلف، انجمن‌های جدیدی مانند پدران ایمان و دوستی کاتولیک را تشکیل دادند و راه آنان را ادامه دادند. برخی کالج‌های یسوعی همچنان در پروس (تا ۱۷۸۰) و در روسیه تحت سلطنت کاترین دوم ادامه یافتند. پس از درگذشت پاپ کلمنت چهاردهم در ۱۷۷۴، پاپ پیوس ششم به صورت غیررسمی و شفاهی ادامه‌ی فعالیت یسوعیان در روسیه را تأیید کرد. پس از او، پاپ پیوس هفتم در سال ۱۸۰۱ رسمیت این فعالیت‌ها را در امپراتوری روسیه تأیید کرد و سپس در سراسر پادشاهی ناپل نیز اجازه داد. در سال ۱۸۱۴، پاپ پیوس هفتم، انجمن را به حالت اولیه‌اش بازگرداند.

ساختار و اهداف:

هدف اصلی این فرقه، مطابق شعار «A. M. D. G.» برای جلال بیشتر خداوند Ad Maiorem Dei – (Gloriam) رسیدن به کمال روح خود و دیگران از طریق تمرین‌های روحانی و خدمت کشیشی است.

پذیرش در انجمن، تنها به وسیله‌ی رئیس کل یا نمایندگان او و پس از بررسی دقیق شرایط داوطلبان صورت می‌گیرد. افرادی که پیش‌تر عضو دیگر فرقه‌ها (حتی به عنوان نوآموز) بوده‌اند، یا دارای اختلالات روانی هستند، پذیرفته نمی‌شوند.

نوآموزی دو سال کامل طول می‌کشد، پس از آن اعضا نذرهای ساده‌ی همیشگی می‌کنند و آموزش‌های ادبی و علمی در کالج‌ها آغاز می‌شود. این کالج‌ها باید منابع مالی ثابت داشته باشند تا آموزگاران و دانش‌آموزان از دغدغه‌های مادی دور باشند. دانش‌پژوهان ابتدا به آموزش زبان کلاسیک، فلسفه و علوم می‌پردازند. پس از آن چند سال به آموزش در کالج‌ها می‌پردازند و سپس وارد مرحله‌ی الهیات شده و نهایتاً در حدود سی سالگی کشیش می‌شوند. آن‌هایی که برای تخصص در الهیات و فلسفه انتخاب می‌شوند، یک دوره‌ی دو ساله‌ی دیگر به نام «استادی (magistero)» را می‌گذرانند. سپس وارد مرحله‌ی دوم نوآموزی می‌شوند که حدود یک سال طول می‌کشد.

در تمام این دوران، حتی در صورت کشیش شدن، عضو هنوز در مرحله‌ی آزمایشی قرار دارد تا زمانی که صلاحیت نهایی برای پیوستن به انجمن را پیدا کند. تنها رئیس کل، پس از بررسی کامل، حق دارد فردی را اخراج کند.

رئیس کل (Generale) همه‌ی این مقامات را منصوب می‌کند، جز مقامات رده پایین که توسط رؤسای استانی تعیین می‌شوند. رئیس کل از اختیارات گسترده‌ای برخوردار است، از جمله پذیرش کالج‌ها و مؤسسات، اما برای حذف آن‌ها به مجوز کنگره‌ی عمومی نیاز دارد. او برای تمام عمر انتخاب می‌شود و در کنار خود یک «یادآور اخلاقی» (ammonitore) «و شورای مشورتی بین‌المللی دارد که اعضای آن توسط کنگره انتخاب می‌شوند».

یسوعیان لباس ویژه‌ای ندارند. از آغاز، نماد آنان خورشید با حروف IHS (سرواژه‌ی لاتینی *Jesus Hominum Salvator*، به معنای "عیسی نجات‌دهنده‌ی انسان‌ها") بوده که نشانی از پیوند ویژه‌ی آنان با شخص عیسی و رسالت نجات روح‌هاست.

از جمع نخستین هفت عضو، پس از حدود پانصد سال، انجمن عیسی به پنج قاره گسترش یافته و هدف آن، کمک به افراد برای یافتن خدا در زندگی‌شان و آشتی با خود، دیگران و آفرینش است. این انجمن از آغاز، ماهیتی بین‌المللی داشته و امروز بیش از ۱۶۰,۰۰۰ عضو در ۱۲۲ کشور جهان دارد.

بخشی از دوره‌ی آموزشی یسوعیان امروزه در خارج از کشور صورت می‌گیرد تا روحیه‌ی سازگاری و دید باز نسبت به فرهنگ‌های گوناگون در آن‌ها تقویت شود.

در حال حاضر، بدون احتساب نشریات فردی یا آموزشی، یسوعیان دست‌کم ۵۰ مجله و نشریه در زمینه‌های دینی، فلسفی، تاریخی و ادبی منتشر می‌کنند؛ از جمله در ایتالیا می‌توان به "تمدن کاتولیک" (*La Civiltà Cattolica*) و "گرگوریانوم" (*Gregorianum*) اشاره کرد.

این انجمن در کنار فعالیت‌های علمی، خیرات گوناگون و مؤثر بسیاری را نیز تأسیس یا حمایت کرده است. تاکنون ۲۳ قدیس رسمی و ۱۳۸ تبارک‌یافته (*beati*) تقریباً همگی شهید از میان یسوعیان برخاسته‌اند.

اعضای انجمن عبارت‌اند از:

• نوآموزان

• دانش‌پژوهان

• برادران عادی (یا خادمان موقت)

• خادمان روحانی (کشیش‌هایی با سه نذر ساده که به اعضای رسمی کمک می‌کنند)

• و در نهایت، اعضای رسمی یا "پروفسی" که سه نذر رسمی و نذر ویژه‌ی اطاعت از پاپ برای انجام مأموریت‌ها را ادا می‌کنند.

ساختار مدیریتی فرقه بدین‌گونه است:

• هر استان: یک رئیس استانی (*preposito provinciale*)

• هر خانه‌ی رسمی: یک رئیس (*preposito*)

• هر کالج: یک رئیس (*rettore*)

• خانه‌ها و مأموریت‌های کوچک: یک سرپرست (*superiore*)

نمادهای مسیحی - ۱۳ خورشید

همچنین لازم به تأکید است که خورشید در مسیحیت هرگز موضوع پرستش نیست: نمادپردازی مسیحی به معنای پرستش خورشید نیست، بلکه استفاده‌ای استعاری از آن برای اشاره به واقعیت‌هایی متعالی است.

در مسیحیت، عیسی اغلب به عنوان کسی توصیف می‌شود که «جهان را روشن می‌کند» (برای نمونه در یوحنا ۱:۸). این زبان نمادین تصویری از مسیح ارائه می‌دهد که تاریکی گناه و مرگ را از میان می‌برد.

الهی‌دانان مسیحی در قرون نخستین اغلب از استعاره خورشید برای توصیف الوهیت عیسی استفاده می‌کردند و پدران کلیسا نیز خورشید را بارها به‌عنوان استعاره‌ای الهی به کار برده‌اند.

سن یوستین شهید (حدود ۱۰۰-۱۶۵ م) که در برابر اتهام بی‌خدایی مسیحیان می‌نوشت، در اشاره به خورشید، بیان می‌دارد که برخی مسیحیان رو به شرق (یعنی محل طلوع خورشید) دعا می‌کنند و روشن می‌سازد که این عبادت خورشید نیست، بلکه نشانه‌ای نمادین از عیسی به‌عنوان «خورشید عدالت» است:

«ما رو به شرق دعا می‌کنیم نه از آن جهت که خورشید را می‌پرستیم، بلکه چون منتظر آمدن مسیح پرشکوه از شرق هستیم». (Apologia I, ۶۶)

خورشید در نمادشناسی مسیحی به معنای جرم فیزیکی آسمانی نیست، بلکه نماد نوری الهی است که عیسی به جهان می‌آورد. تصاویر هنری، معماری برخی کلیساهایی که رو به شرق ساخته شده‌اند و متون عبادی و الهیاتی، از خورشید برای برانگیختن مفاهیمی همچون امید، حقیقت و رستاخیز بهره می‌گیرند؛ مفاهیمی که در قلب ایمان مسیحی قرار دارند.

برای مسیحیان، خورشید همچنین نماد نیرومندی از نور عیسی است؛ نوری که به عنوان راهنمای اخلاقی، مکاشفه‌ای الهی و نجاتی ابدی درک می‌شود.

در جهان باستان، بسیاری از ادیان مشرک خورشید را به‌عنوان خدایی می‌پرستیدند. مسیحیان با وجود آنکه این پرستش را رد کردند، نماد خورشید را گرفته و آن را با تفسیری مسیحایی بازخوانی کردند.

سن سیپریانوس اهل قرطاج (حدود ۲۱۰-۲۵۸ م) که غالباً از تصاویر کیهانی برای توصیف عظمت خدا بهره می‌برد، می‌نویسد: «همان‌گونه که خورشید نور خود را در همه جا می‌پراکند، نور مسیح نیز در جهان منتشر می‌شود» (در باره وحدت کلیسای کاتولیک، شماره ۵).

سنت آمبروز (بین ۳۳۹/۳۴۰ تا ۳۹۷ م) اظهار می‌دارد: «عیسی خورشید ماست: او برای روشن کردن دل‌ها طلوع می‌کند، نه بدن‌ها» (تفسیر بر لوقا) و نیز: «خورشید نماد مسیح است که می‌آید تا کلیسا را روشن سازد» (Hexameron تفسیر شش روز آفرینش) و خورشید خلق‌شده در روز چهارم را تصویری از مسیح می‌داند که نه در آغاز، بلکه به عنوان نقطه اوج آفرینش وارد زمان می‌شود.

سن جروم (حدود ۳۴۷-۴۲۰ م) که انجیل را به لاتین ترجمه کرد، اغلب از تصاویر نمادین طبیعت برای تبیین مفاهیم الاهیاتی بهره می‌برد (از جمله این‌که عیسی خورشیدی است که جان‌ها را روشن و شفا می‌دهد) و در تفسیر بر ملاکی ۴:۲ نوشت:

«برای شما خورشید عدالت طلوع خواهد کرد»، و در این آیه خورشید را به روشنی پیشگویی ظهور عیسی تفسیر کرد. سنت آگوستین (۳۵۴-۴۳۰ م) با تأکید بر تفاوت میان مخلوق (خورشید فیزیکی) و خالق (عیسی، نور جاودانه) می‌نویسد:

«خورشید مرئی توسط خدا خلق شده، ولی مسیح خورشیدی است که هر انسان را روشن می‌سازد» (تفسیر مزامیر).

ترتولیان (حدود ۱۶۰-۲۲۰ م) نیز در پاسخ به اتهام پرستش خورشید در کتاب Ad Nationes، ضمن رد اتهام، نمادپردازی خورشیدی را انکار نمی‌کند و بر قدرت تداعی‌گر نور به عنوان تصویری از امر الهی تأکید دارد:

«برخی، به اشتباه، گمان می‌کنند که خورشید خدای ماست. این فرضی است، زیرا معلوم است که ما رو به شرق دعا می‌کنیم» (Ad Nationes کتاب اول، فصل ۱۳).

اوریگن (۱۸۵-۲۵۴ م)، فیلسوف و الهی‌دان مسیحی با گرایش قوی به تفسیر تمثیلی، خورشید را استعاره‌ای از عیسی می‌دانست: او خورشید فیزیکی را مخلوقی می‌شمرد، ولی تصریح می‌کرد که خورشید واقعی، عیسی است که جان‌ها را روشن می‌سازد.

«نجات‌دهنده و سرور ما... خورشید عدالت نامیده می‌شود» (تفسیر بر ملاکی ۴:۲).

او عیسی را به خورشید و کلیسا را به ماه تشبیه می‌کند، که نور خود را از خورشید می‌گیرد و به جهان بازمی‌تاباند. این استعاره یکی از تأثیرگذارترین تصویرها در الهیات قرون وسطی است.

رستاخیز عیسی نیز با سپیده‌دم پیوند دارد: پیروزی بر مرگ در صبح روز سوم رخ می‌دهد. این نکته در عبادات مسیحی تأثیر گذاشته است، به گونه‌ای که عشای ربانی صبح‌های یکشنبه برگزار می‌شود و معمولاً رو به شرق، یعنی محل طلوع خورشید، جهت‌گیری دارد؛ سمبلی از انتظار بازگشت عیسی.

تقویم عبادتی مسیحی نیز بازتاب‌دهنده این نمادگرایی است. برای نمونه، میلاد عیسی در ۲۵ دسامبر جشن گرفته می‌شود، یعنی نزدیک به انقلاب زمستانی، هنگامی که روزها شروع به بلندتر شدن می‌کنند: نشانه‌ای از بازگشت نور به جهان.

در مسیحیت، هاله‌ای که دور سر قدیسان و عیسی ترسیم می‌شود یکی از نمادهای هنری تحول‌یافته نماد خورشید است. هاله‌ای دایره‌ای شکل با پرتوهایی که از آن بیرون می‌زند، نماد نوری الهی است که از عیسی ساطع می‌شود. در نقاشی قرون وسطی و رنسانس، این هاله اغلب دارای پرتوهای مستقیم یا شعله‌های طلایی است که مستقیماً از تصور خورشید الهام گرفته شده‌اند.

همچنین بسیاری از کلیساهای باستانی با محراب‌هایی رو به شرق ساخته می‌شدند، یعنی رو به جایی که خورشید طلوع می‌کند، و هنوز هم در مراسم عشای ربانی ممکن است کشیش و مؤمنان رو به شرق بایستند؛ به نشانه‌ی انتظار بازگشت عیسی، که طبق باور کاتولیکی، «چون خورشید طلوع خواهد کرد».

در سده‌های نخستین مسیحیت، به‌ویژه بین قرن سوم تا پنجم، تصاویر نمادین زیادی از عیسی مرتبط با خورشید دیده می‌شود. در کاتاکومب‌ها و موزاییک‌های دوران باستان متأخر، گاه مسیح به شکل ارابه‌رانی دیده می‌شود که ارابه خورشیدی را می‌راند تصویری برگرفته از هنر رومی، ولی با معنایی روحانی.

در دوره بیزانسی و رمانسک، عیسی در نقش قادر مطلق (Pantocrator) در موزاییک‌ها یا فرسکو‌هایی با زمینه طلایی به تصویر کشیده می‌شود که نور آسمانی جاودانه را نشان می‌دهد؛ بنابراین نه خورشید فیزیکی، بلکه خورشیدی عرفانی که هرگز غروب نمی‌کند. عیسی در این تصاویر در فضایی بیضی‌شکل و درخشان قرار دارد که نماد شکوه الهی است و با اشعه‌های خورشیدی در معنایی معنوی هم‌خوانی دارد.

در برخی نگاره‌های قرون وسطایی و گوتیک، حتی صلیب نیز با خورشید در پیوند است: صلیبی درخشان در برابر خورشیدی نورانی، نشانه‌ای از پیروزی نور بر مرگ است؛ یا خود صلیب با پرتوهایی احاطه شده است، همان‌گونه که در برخی نمادهای روسی یا صلیب‌های دوره باروک دیده می‌شود.

حدیث ہفتہ

عَنْ جَعْفَرِ بْنِ جَعْفَرٍ (ع) قَالَ: مَرُّوا شَيْعَتَنَا بِزِيَارَةِ قَبْرِ الْحُسَيْنِ عَ فَإِنَّ
بَيْتَكَ تَيَّانَهُ يَزِيدُ فِي الرِّزْقِ وَيُمَدُّ فِي الْعُمُرِ وَيُدْفَعُ مَدَافِعُ السَّوْءِ وَبَيْتُكَ تَيَّانَهُ
مُفْتَرَضٌ عَلَى كُلِّ مُؤْمِنٍ يُقِرُّ لِحُسَيْنٍ بِالْإِمَامَةِ مِنَ اللَّهِ.

امام باقر (ع): پیروان ما را بہ زیارت مزار حسین (ع) امر کنید؛ زیرا زیارتش روزی را فراوان، و عمر را دیر می‌کند
و بلاهای سخت را دور می‌کند، و بر ہر مؤمن کہ امانت از جانب خدا را باور دارد، «لازم» است.

تہذیب الاحکام، ج ۶، ص ۱۲۱

واتیکان در هفته‌ای که گذشت...

RADIO
VATICANA

VATICAN
NEWS

پیام پاپ به مناسبت پنجمین سالگرد انفجار بندر بیروت

سرزمینی که همواره مورد محبت پاپ‌ها بوده است: از ژان پل دوم که لبنان را «پیام» نامید، تا فرانسیس که یک سال پیش، در ماه اوت، گروهی از خانواده‌های قربانیان بندر را به حضور پذیرفت. اکنون پاپ لئون با پیامی، اعلام می‌کند که اشک‌های مسیح «با اشک‌های ما برای فقدان و رنج عزیزان‌مان» در هم می‌آمیزد. «مرگ هیچ‌گاه و هرگز آخرین سخن را نخواهد داشت.»

پاپ در این پیام، عشق و همراهی خود و تمام کلیسا را با ملت لبنان ابراز می‌دارد و می‌نویسد: «پاپ لئون مایل است بار دیگر همدلی خود را با تمام کسانی که قلبشان جریحه‌دار شده یا همه‌چیز خود را در این فاجعه از دست داده‌اند ابراز دارد. لبنان عزیز و رنج‌دیده، در مرکز دعاها و باقی مانده است.»

این پیام را در مراسم شب‌زنده‌داری سفیر واتیکان پائولو بورجیا قرائت کرد.

در منطقه‌ای از بیروت که در نزدیکی محل فاجعه ۴ اوت ۲۰۲۰ قرار دارد، مراسم شب‌زنده‌داری برای گرامی‌داشت پنجمین سالگرد این رویداد برگزار شد. در این مراسم، پیامی از سوی پاپ لئون چهاردهم قرائت شد که در آن، پاپ نزدیکی و همدلی خود را با مردم لبنان اعلام کرده است.

اسقف اعظم بورجیا گفت: «خانواده‌های قربانیان نیاز دارند که حقیقت و عدالت درباره آنچه رخ داده روشن شود. این مرگ‌ها هنوز دلیلی نیافته‌اند، و این مسئله بر کل کشور سنگینی می‌کند.»

با شهادت‌ها، یادآوری‌ها، یک راهپیمایی سکوت‌آمیز، و کاشت ۷۵ درخت به نام قربانیان، لبنان پنجمین سالگرد انفجار بندر بیروت در ۴ اوت ۲۰۲۰ را گرامی داشت. پنج سال، ۲۴۵ کشته و ۶ هزار زخمی: زخمی باز، آزمایشی دیگر در کنار جنگ‌ها، بحران‌های اقتصادی و سیاسی و بی‌ثباتی اجتماعی، برای سرزمین سروها.

پیام پاپ لئون چهاردهم در دعای آنجلوس، در پایان جوبیله جوانان

برادران و خواهران عزیزم:

عیسی مسیح(ع) در میان ما و در درون ما حضور دارد: همه چیز در همه چیز، در عشای ربانی. با اتحاد با او، می‌خواهیم شکر فراوانی تقدیم کنیم برای نعمت این روزهای جوبیله شما. این روزها، بارانی از رحمت بود برای کلیسا و برای جهان. این فیض از طریق مشارکت تک تک شما جاری شد. از شما یک‌به‌یک، با تمام قلبم، سپاسگزاری می‌کنم.

از اسقف‌ها، کشیش‌ها، راهبه‌ها، مریبان و همه کسانی که شما را همراهی کردند سپاسگزارم؛ همچنین از تمام کسانی که برای این رویداد دعا کردند و به‌صورت روحانی مشارکت داشتند.

در اتحاد با مسیح که صلح ماست و امید جهان، ما بیش از هر زمان دیگری در کنار جوانانی هستیم که از بزرگ‌ترین رنج‌ها یعنی رنج‌هایی که انسان‌ها به آن‌ها تحمیل می‌کنند در عذاب‌اند. ما در کنار جوانان غزه‌ای هستیم، در کنار جوانان اوکراینی، در کنار همه جوانانی که در سرزمین‌های خونین گرفتار جنگ‌اند. ای برادران و خواهران جوان من! شما نشانه‌ای هستید از اینکه جهانی متفاوت امکان‌پذیر است: جهانی بر پایه برادری و دوستی، جایی که درگیری‌ها با گفت‌وگو، نه با سلاح، حل می‌شوند.

پاپ گفت: «پس از این جوبیله، سفر امید جوانان ادامه دارد و ما را به آسیا خواهد برد! دعوت پاپ فرانسیس در لیسبون را تکرار می‌کنم: جوانان سراسر جهان بار دیگر با جانشین پطرس گرد هم خواهند آمد تا روز جهانی جوانان را در سئول، کره جنوبی، از ۳ تا ۸ اوت ۲۰۲۷ جشن بگیرند.

پاپ لئون چهاردهم روز ۳ اوت، پیش از قرائت دعای مریم مقدس (آنجلوس) در میدان بزرگ تور ورگاتا، چنین گفت: «با شما در سئول قرار می‌گذارم: بیایید با هم رؤیا ببینیم، با هم امیدوار باشیم!»

او از جوانان سراسر جهان که برای جوبیله جوانان به رم آمده بودند، دعوت کرد در چهل‌ویکمین روز جهانی جوانان که در سئول، کره جنوبی و از ۳ تا ۸ اوت ۲۰۲۷ برگزار می‌شود، شرکت کنند. موضوع این گردهمایی، این جمله از انجیل است:

«شجاع باشید! من بر دنیا پیروز شده‌ام!»
(یوحنا ۱۶:۳۳)

سپس پاپ، یاد جوانانی را که در مناطق جنگی زندگی می‌کنند، به‌ویژه در غزه و اوکراین گرامی داشت و از نسل جوان خواست تا «بذر امید» باشند.

درخواست جنبش های کاتولیکی از دولت ایتالیا

وب سایت ترا چیلو ای ترا

فرانسیس به وضوح گفته بود که نه فقط استفاده بلکه همچنین داشتن و تولید سلاح های اتمی غیراخلاقی است.

حتی پاپ لئون چهاردهم اخیراً تأکید کرد که «چشم انداز مسابقه دوباره تسلیحاتی و توسعه سلاح های جدید، از جمله اتمی، فقدان توجه به تأثیرات بد بحران های اقلیمی جاری و نابرابری های عمیق اقتصادی، چالش های حال و آینده را هر چه بیشتر دشوار می کنند.»

منطق بازدارندگی صلح را تضمین نمی کند، بلکه خطر را دائمی می کند. این منطقی کهنه است، که امروزه همه نقص های خود در برابر چالش های جهانی، وابستگی های متقابل و ضرورت نجات بشر از تخریب محیط زیست و اتمی را نشان می دهد.

چند جنبش کاتولیکی از جمله اقدام کاتولیک، فوکولارها و صلح مسیح از دولت ایتالیا خواستند تا توافقنامه سازمان ملل در مورد منع گسترش سلاح های هسته ای را به مناسبت هشتادمین سالگرد حمله اتمی به هیروشیما، تصویب کند.

در ادامه این بیانیه آمده است: در روزی که در آن جهان با درد و شرم بمباران اتمی هیروشیما را به یاد می آورد، باردیگر قویاً از پارلمان و دولت ایتالیا درخواست می کنیم تا این توافق را تصویب کرده و علیه جنون مسابقه تسلیحاتی جاری در این زمان، موضع روشنی بگیرد.

در جهانی تکه تکه شده از جنگ ها، تهدیدات و تنش های بین المللی به طور فزاینده خطرناک تر، این توافق که ۲۲ ژانویه ۲۰۲۱ لازم الاجرا شد، معرف نقطه عطفی تاریخی در ساختن نظامی جهانی است که نه بر پایه بازدارندگی در برابر تخریب، بلکه بر پایه مسئولیت مشترک، حقوق بین الملل و ارجحیت زندگی انسان، بنا شد.

روشنفکران یهودی ایتالیایی: «توقف نسل کشی، توقف فروش سلاح»

روزنامه اونیره

در این بیانیه آمده است:

«ما خواستار به رسمیت شناختن فوری دولت فلسطین از سوی جامعه بین‌المللی هستیم، در شرایطی که هم برای فلسطینی‌ها و هم برای اسرائیلی‌ها، امنیت و احترام به حقوق بین‌الملل تضمین شده باشد.»

امضاکنندگان همچنین به جنایات جنگی و ضد بشری که طی یک سال و نیم اخیر در غزه رخ داده اشاره می‌کنند. از جمله به کشتار غیرنظامیان پس از حمله ۷ اکتبر توسط حماس، و نیز سیاست‌های اسرائیل در قبال مردم غزه مانند پاکسازی قومی، گرسنگی دادن عمدی به جمعیت و خشونت‌های گسترده‌ای که «به‌درستی از سوی بسیاری، نسل‌کشی نامیده شده‌اند.»

در ادامه، خواستار موارد زیر می‌شوند:

- آتش‌بس فوری در غزه
- آزادی گروگان‌ها
- آغاز مذاکرات صلح واقعی

در پایان، خطاب به دولت ایتالیا چنین آمده است:

«خواستار به رسمیت شناختن دولت فلسطین هستیم و همچنین از دولت می‌خواهیم فوراً به فروش سلاح به اسرائیل پایان دهد.»

گروهی از روشنفکران و فعالان یهودی ایتالیایی حامی صلح، در واکنش به تراژدی ظاهراً بی‌پایان غزه، با انتشار بیانیه‌ای از جامعه بین‌المللی و دولت ایتالیا خواستار اقدام فوری شدند:

- به رسمیت شناختن دولت فلسطین
- محکومیت خشونت‌های حماس و اسرائیل
- آتش‌بس فوری و آغاز مذاکرات صلح میان فلسطینی‌ها و اسرائیلی‌ها.

از جمله امضاکنندگان این فراخوان می‌توان به افراد سرشناسی چون:

- کارلو گینزبورگ، آنا فُوا، سیمون لوپس سولام (تاریخ‌نگاران)
- روبرتو ساویانو (نویسنده)
- هلنا یانه‌چک (رمان‌نویس)
- گاد لرنر (روزنامه‌نگار)
- استفانو لوی دلا توره (مقاله‌نویس و نظریه‌پرداز) اشاره کرد.

اعلامیه جوانان مسیحی اروپا در سانتا ماریا در تراستوره

اسرواتوره رومانو

پاتریشیا رسیو مارتینز، هماهنگ‌کننده جوان این رویداد و انجمن Journey to Redemption (J۲R۲۰۳۳)، که به این مانیفست مرتبط است، به رسانه‌های واتیکان گفت:

«این نام یعنی: رم ۲۰۲۵، سانتیاگو ۲۰۲۷، اورشلیم ۲۰۳۳. امروز آغاز مسیری طولانی‌ست که در این سه ایستگاه متوقف می‌شود و با جوبیله استثنایی سال ۲۰۳۳ که به رستگاری اختصاص دارد، به اوج می‌رسد. هدف این است: مسیح را در مرکز زندگی خود قرار دهیم، در حالی که همه با هم متحدیم.»

سه زخم عمیق نسل امروز:

پاتریشیا توضیح می‌دهد که این مانیفست از درکی عمیق از یک زخم مشترک در دل همه جوانان نشأت گرفته است. سه آمار نگران‌کننده، نقطه آغاز این بیانیه بوده‌اند:

۱. طبق آمار Pew Research Center، بیش از ۷۰٪ از جوانان ۱۶ تا ۲۹ ساله اروپایی خود را بی‌دین می‌دانند؛
۲. سازمان جهانی بهداشت اعلام کرده اروپا بالاترین نرخ خودکشی جوانان در جهان را دارد؛
۳. بنا به نظرسنجی Eurobarometro در ۲۰۲۲، ۴۲٪ از جوانان اروپایی زندگی خود را «بی‌معنا» توصیف کرده‌اند.

«ما گردشگران روح نیستیم؛ ما زائران معنا هستیم. با کوله‌هایی پر از تردید، زخم، آواز و امید آمده‌ایم. و با یک یقین در دل: مسیح زنده است و ما را فرا می‌خواند.»

این جملات در کلیسای باشکوه سانتا ماریا در تراستوره طنین‌انداز شد. صدها جوان از کشورهای مختلف اروپا و حوزه مدیترانه گرد آمده بودند؛ نه فقط برای شرکت در جوبیله جوانان، بلکه برای اعلام و انتشار «مانیفست جوانان مسیحی اروپا».

مانیفستی جسورانه که با وجود واقعیت‌های پیچیده جمعیتی (قاره‌ای در حال پیر شدن) و شرایط ژئوپولیتیکی ح‌ساس، جوانان را در مرکز توجه قرار می‌دهد. با حمایت اسقف‌نشین‌های اسپانیا و ایتالیا، پاتریارکات لاتین اورشلیم، اسقف‌نشین سانتیاگو د کومپوستلا، و نیز گروه‌های کلیسایی، این سند سعی دارد به نیاز عمیق معنایی جوانان امروزی پاسخ دهد، نسلی که اغلب به صورت سطحی شنیده می‌شود.

«ما جوانان و بزرگسالان کلیسای کوچک اما وفادار سرزمین مقدس در اردن، فلسطین، اسرائیل و قبرس، به دوستی، ایمان و شجاعت شما نیاز داریم. رؤیای شما، رؤیای ما نیز هست.»

پیتزاباتلا افزود که بسیاری از جوانان این کشورها به دلیل شرایط دشوار نتوانسته‌اند به رم بیایند، اما حضور حتی یک گروه کوچک از اورشلیم و قبرس، «برای ما بسیار معنا دارد.»

او آرزو کرد که تا سال ۲۰۳۳، بتوانیم «همه با هم، آزادانه از غرب به شرق، به سوی اورشلیم حرکت کنیم.»

در پایان، هزاران جوان شرکت‌کننده با آغوش‌هایی پر از احساس، سرودهایی مملو از رویا و امید، این جشن و راهپیمایی معنادار را به پایان رساندند با ایمان به اینکه مسیر صلح، با دعا و اتحاد، ممکن است.

«پاسخ درست همین‌جاست: در سانتا ماریا در تراستوره همه با هم دعا کردیم، بدون هیچ تفاوتی. از اوکراین، اسپانیا، فلسطین، اورشلیم، پرتغال، ایتالیا... همه با هم بودیم و همه خوشحال بودند. این تجربه‌ها یادمان می‌دهد که اگر مسیح را از طریق دعا در مرکز بگذاریم، تمام پاسخ‌هایی را که نیاز داریم خواهیم یافت. ما این را مکتوب کردیم. حالا مهم است که همه این مانیفست را در سایت ما امضا کنند.»

اتحاد مدیترانه‌ای برای صلح:

پیلار شِن پُرس براون از اسقف‌نشین مادرید، رئیس شورای جوانان مدیترانه است. او درباره پروژه‌ای که از سوی شورای اسقف‌های ایتالیا در سال ۲۰۲۳ راه‌اندازی شده، می‌گوید:

«ما ۲۴ نماینده از ۱۸ کشور هستیم که پروژه‌هایی برای صلح، گفت‌وگوی بین‌ادیانی و ارتباط میان ایمان و فرهنگ اجرا می‌کنیم. فوق‌العاده است: ما کاتولیک، مارونی، سریانی، ملکیتی هستیم... و امروز هم، همه‌ی مدیترانه اینجا بود. مدیترانه باید دوباره سرزمین گفت‌وگو و دیدار شود. جوانان چیزی جز این نمی‌خواهند.»

دیدار بین‌ادیانی با موضوع «سخنان امید برای بشریت»

روزنامه اسرواتوره رومانو

اسقف اعظم جوزپه باتوری، دبیرکل کنفرانس اسقفی ایتالیا گفت:

«احساس دینی از همه ما می‌خواهد که به کرامت انسان احترام بگذاریم و سلاح‌ها را کنار بگذاریم چه سلاح‌هایی که در دست داریم، چه آن‌ها که در دل پنهان‌اند، و حتی آن‌هایی که گاهی با کلمات مان حمل می‌کنیم. دعا صادقانه‌ترین حالت امید است، چرا که کسی که امید دارد، دعا می‌کند؛ و دعا از کسی طلب می‌کند که به خاطر عشق، می‌تواند همه چیز را عطا کند.»

یکی از نمایندگان جامعه سوکا گاکای اظهار داشت: «در این دوران پر از بحران‌های جهانی، درگیری‌ها و دگرگونی‌های عمیق، باور داریم که گفت‌وگوی بین‌ادیانی میان جوانان ضروری است تا بتوانیم آینده‌ای سرشار از صلح، کرامت و امید را با هم بسازیم.»

نماینده‌ای از مسلمانان ایتالیا نیز گفت: «امروزه بیش از هر زمان دیگری، وظیفه داریم ارزش‌های جهانی صلح و برادری را ترویج کنیم؛ ارزش‌هایی که خانواده بزرگ انسانی بیش از پیش به آن‌ها نیازمند است.»

و یکی از جوانان یهودی از UGEI افزود: «امید یعنی غوطه‌ور شدن با اعتماد در جریان زندگی، چون همیشه امکان تجدید، بازسازی و شروع دوباره وجود دارد.»

در پایان، شرکت‌کنندگان بر اساس سنت‌های دینی خود، دقایقی را به دعا اختصاص دادند. این دیدار با لحظه‌ای صمیمی و دوستانه خاتمه یافت نمادی از همدلی، همزیستی و امیدی که جوانان ادیان مختلف برای آینده بشریت به اشتراک گذاشتند.

«سخنان امید برای بشریت» عنوان مراسم بین‌ادیانی و معنوی بود که بعدازظهر روز ۱ اوت در رم، در چارچوب جوبیله نسل‌های جدید برگزار شد. این برنامه به ابتکار میز ملی بین‌ادیانی جوانان، وابسته به کنفرانس اسقفی ایتالیا (CEI)، برگزار شد و نمایندگان بسیاری از نهادها و جوامع دینی در آن حضور داشتند:

- اتحادیه بوداییان ایتالیا
- جوانان مسلمان ایتالیا
- اتحادیه هندوهای ایتالیا
- انجمن دوستی یهودی-مسیحی
- اتحادیه جوانان یهودی ایتالیا (UGEI)
- جامعه بهایی (دینی یکتاپرست با منشأ ایرانی)
- گروه پیش‌آهنگی کاتولیک ایتالیا (AGESCI)
- فدراسیون دانشگاهیان کاتولیک (FUCI)
- انجمن کارگران مسیحی (ACLI)
- جنبش کمونیست لیبرال‌ترایون
- مؤسسه «سوکا گاکای» با الهام از آموزه‌های بودایی

ایکروم و کارگاه سن پیترو؛ مشارکتی برای آینده آفریقا

واتیکان نیوز

در قلب این توافق، تعهدی است مبنی بر ارتقای مهارت‌های محلی، حفاظت از میراث غنی آفریقا و ایجاد فرصت‌های اجتماعی، اقتصادی برای جوانان از طریق پرورش توانایی‌های آنان.

«امضای این توافق‌نامه، آغاز راهی مهم را نشان می‌دهد که در آن دو سنت عظیم دانشی به هم می‌رسند»، آرونا گوجرال چنین گفت.

«میراث فقط آن چیزی نیست که به ارث می‌بریم؛ بلکه بیان زنده‌ای از هویت‌هایی است که پیش از ما بوده‌اند و همراه ما هستند در حالی که آینده را می‌سازیم.»

کاردینال مائورو گامبتی اظهار داشت:

«از طریق این پروژه آموزشی، کارگاه سن پیترو با مدرسه هنرها و صنایع‌دستی خود، درهای کلیسای جامع واتیکان را به روی هنرمندان و صنعت‌گران جوان آفریقایی می‌گشاید.

انتقال دانشی که طی قرون انباشته شده و میراث صنایع‌دستی ممتاز که در کلیسای سن پیترو حفظ شده است، گامی است در مسیر پرورش نسل‌های جدیدی از متخصصان در حوزه حفاظت از میراث فرهنگی؛ در روحیه‌ای از خدمت، برادری راستین و عشق به زیبایی‌ای که به‌سوی خدا هدایت می‌کند.»

توافق‌نامه‌ای مهم برای ترویج حفاظت از میراث فرهنگی و توسعه پایدار در کشورهای آفریقایی. این پروژه نوآورانه فرصت‌های جدیدی برای هنرمندان و صنعت‌گران محلی فراهم می‌کند و به ساخت جوامعی پایدارتر و شکوفاتر کمک خواهد کرد.

با تأکید بر تعهد مشترک خود به میراث فرهنگی و نسل‌های جدید، آرونا فرانچسکا ماریا گوجرال، مدیرکل ایکروم سازمان بین‌الدولی ویژه حفاظت از میراث فرهنگی در سراسر جهان و کاردینال مائورو گامبتی، رئیس کارگاه سن پیترو در واتیکان، توافق‌نامه‌ای برای ایجاد یک مشارکت راهبردی امضا کردند.

این توافق‌نامه بر محور حفاظت از میراث فرهنگی، هنرهای سنتی و همکاری‌های بین‌المللی متمرکز است. این پیمان، پایه‌ای برای همکاری‌ها و ابتکارات مشترک در زمینه ارتقای ظرفیت‌ها قرار داده و به‌ویژه بر ارزش‌گذاری بر مهارت‌های صنایع‌دستی، مرمت و حفظ پایدار میراث فرهنگی تمرکز دارد.

HEVAR

The Weekly Journal of the Embassy of the
Islamic Republic of Iran to the HolySee
Second Year | Issue 79 | 2025 August 8

بزرگداشت
شهادی
مدافع حرم

The Embassy of the Islamic Republic of
Iran to the HolySee

Via Bruxelles, 57, 00198

+39068552494

vat.media@mfa.gov.ir

<https://vatican.mfa.gov.ir/portal>

IRANtotheHolySee@IRANinVATICAN

